

„Calea, Adevărul și Viața”

Sabat după-amiază

De memorat:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1:18)

Evangelhia după Ioan are patru mari secțiuni: Introducerea (Ioan 1:1-18), Cartea semnelor (Ioan 1:19 – 12:50), Cartea slavei (Ioan 13:1 – 20:31) și Încheierea (Ioan 21:1-25). Studiul nostru de până acum s-a concentrat în mare parte pe Introducere și pe Cartea semnelor, arătând cine este Isus prin minunile (semnele) Sale, discuțiile și învățăturile Sale. Următoarele studii se concentrează în mod special asupra celei de-a treia secțiuni din Ioan, Cartea slavei.

Este interesant că celebrele șapte declarații de tipul „Eu sunt” creează o punte între Cartea semnelor și Cartea slavei. Acestea sunt: „Pâinea vieții” (Ioan 6:35,41,48,51), „Lumina lumii” (Ioan 8:12; 9:5), „Ușa” (Ioan 10:7,9), „Păstorul cel bun” (Ioan 10:11,14), „Învierea și Viața” (Ioan 11:25), „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6) și „adevărata Viță” (Ioan 15:1,5).

Studiul din această săptămână va începe cu scopul cuvântării de rămas-bun și cu introducerea acestei cuvântări, marcate de episodul semnificativ al spălării picioarelor ucenicilor. Apoi vom trece la declarația „Eu sunt” din capitolul 14 („Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”).

Duminică, 1 decembrie

V-am dat exemplu

Cuvântarea de rămas-bun a Domnului Isus (Ioan 13 – 17) conține indicații date ucenicilor cu privire la viitor. Tiparul literar este similar cuvântării de rămas-bun a lui Moise, din Deuteronomul, binecuvântării rostite de Iacov în dreptul copiilor săi (Geneza 47 – 49) sau îndrumărilor date de David lui Solomon (1 Cronici 28; 29). Isus Își consolează ucenicii în privința plecării Sale. El le promite un înlocuitor care să Îl reprezinte (Duhul Sfânt, Ioan 14 – 16), prezice suferința care va veni (Ioan 15; 16) și îi îndeamnă pe ucenici să rămână credincioși (Ioan 15).

1. Citește Ioan 13:1-20. Ce s-a întâmplat aici și de ce este această istorisire atât de importantă? Ce lecții a căutat Isus să transmită?

Ioan 13:1-20

1. Înainte de praznicul Paștilor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.
2. În timpul Cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă,
3. Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce,
4. S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el.
5. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.
6. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?”
7. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.”
8. Petru I-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.”
9. „Doamne”, I-a zis Simon Petru, „nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!”
10. Isus i-a zis: „Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți.”
11. Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: „Nu sunteți toți curați.”
12. După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?”
13. Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci sunt.
14. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.
15. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.
16. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis.
17. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți.
18. Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura care zice: „Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.”

19. Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt.

20. Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”

În acea parte a lumii, în zilele lui Isus, oamenii purtau sandale sau umblau desculți. Picioarele le erau prăfuite și murdare. Obiceiul era ca un sclav sau un slujitor să îi spele pe picioare pe cei veniți la masă. Dar nu era de față niciun slujitor ca să facă acest lucru în noaptea când Isus a luat ultima Sa masă cu ucenicii, înainte de a fi arestat. Spre surpriza tuturor, Isus Însuși S-a ridicat de la masă și i-a spălat pe toți pe picioare. Ioan 13:4,5 relatează gesturile lui Isus pas cu pas. Totul este redat foarte detaliat, pentru a evidenția faptul că Învățătorul realizează acest incredibil act de umilință.

Prin consemnarea reacției lui Petru, Ioan 13:8-11 scoate și mai mult în evidență consternarea și incapacitatea ucenicilor de a înțelege acțiunile Domnului. Cum putea Isus, Învățătorul, Mesia, să îndeplinească o sarcină atât de umilă? Petru a refuzat să se lase spălat pe picioare, doar că Isus i-a spus că, dacă nu coopera, nu urma să aibă parte cu El. Atunci Petru a cerut mai mult, exprimându-și dorința de a fi alături de Isus până la capăt.

Importanța acțiunii Domnului se leagă de statutul Lui. El afirmă în Ioan 13:13 că este Învățătorul și Domnul. Așa Îl numeau ei, iar El lasă să se înțeleagă că așa este. Aceste titluri exprimă autoritate și putere. Cu toate acestea, Isus transmite lecția că respectiva putere și autoritate trebuie folosite pentru slujire, nu pentru mărirea de sine. Biserica Adventistă a îmbrățișat în acest sens exemplul Domnului, adoptând ceea ce se numește, pe bună dreptate, „actul umilinței” ca o slujbă de pregătire pentru Cina Domnului.

Ce te învață „actul umilinței” despre călcarea pe urmele Domnului Isus și despre cum să le slujești altora cu umilință?

Luni, 2 decembrie

Cu siguranță Mă voi întoarce

2. Citește Ioan 14:1-3. În ce context a spus Domnul aceste cuvinte?

Ioan 14:1-3

1. Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.

2. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

3. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.

La sfârșitul capitolului 13 din Ioan, Isus spune că pleacă (Ioan 13:33). Aceasta îl face pe Petru să întrebe unde Se duce (Ioan 13:36). Ucenicii nu înțeleg că Isus vorbește despre moartea, învierea și înălțarea Lui. Petru spune că este gata să își dea viața pentru El (Ioan 13:37). Urmează momentul în care Isus prezice lepădarea lui Petru (Ioan 13:38). În acest context Isus le spune ucenicilor să nu se lase tulburați în inima lor (Ioan 14:1). Verbul tradus prin „a tulbura” este în greacă *tarassō*, care înseamnă „a agita, a perturba, a năvăli, a crea confuzie, a deruta”. Nu este surprinzător că ucenicii ar fi putut ajunge derutați de cuvintele lui Isus.

Pentru a le înlătura temerile, Isus vorbește despre casa Tatălui Său, unde sunt multe locașuri (nu case, ci camere, ca într-un han). El Se duce acolo să le pregătească un loc. Cuvintele Lui trec dincolo de apropiata furtună a crucii, indicând ziua când Se va întoarce să Își răscumpere poporul. El privește spre vremea când întreaga tragedie a păcatului se va încheia o dată pentru totdeauna (vezi Daniel 7:27). Isus spune: „După ce Mă voi duce [...] Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3). Este clar o făgăduință cu privire la a doua Sa venire.

Care este temeiul, motivul pentru a crede în acea promisiune? Mulți ar spune că împlinirea profeției biblice, ceea ce categoric este adevărat. Dar în Ioan 14:3, temeiul este altfel formulat. În acest verset, verbul „Mă voi întoarce” este de fapt la timpul prezent în greacă („Mă întorc”). Este o utilizare a timpului prezent în greacă numită *prezent futurist*. Este vorba de un eveniment viitor despre care se vorbește cu atâta siguranță încât este redat ca deja întâmplându-se. Prin urmare, este corect să traducem expresia astfel: „Cu siguranță Mă voi întoarce.”

Sperăm în revenirea Domnului nostru nu doar pentru că profeția biblică s-a împlinit. Ci și pentru că, într-o măsură chiar mai mare, avem încredere în Omul care a făcut promisiunea. El a spus că Se va întoarce cu siguranță pentru poporul Său. Ne putem pune credința în respectiva făgăduință datorită Celui care a făcut-o.

Ce ne învață crucea Domnului Hristos despre certitudinea revenirii Lui? Fără a doua venire, la ce ne-ar folosi moartea Domnului Isus la prima venire?

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”

3. Citește Ioan 14:5,6. Ce întrebare a pus Toma cu privire la locul spre care Se îndrepta Isus? Cum a răspuns Domnul?

Ioan 14:5,6

5. „Doamne”, I-a zis Toma, „nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?”

6. Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.

Întrebarea lui Toma pare destul de logică. Dacă nu știi încotro se îndreaptă cineva, cum să știi calea pentru a urma respectiva persoană? Isus sucește întrebarea, indicând că El Însuși este Calea. Calea spre ce? Calea spre Tatăl. În Introducere (Ioan 1:1-18) se accentuează legătura strânsă dintre Cuvânt (*logos*), Isus Hristos, și Tatăl. Ioan 1:18 (EDCR) spune că „singurul Dumnezeu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” pe Tatăl. A *face cunoscut* în acest text este verbul grecesc *exēgeomai*, însemnând „a explica, a interpreta, a expune”. De aici avem cuvântul „exegeză”. Înseamnă a descoperi sensul. Prin urmare, Isus Hristos este legătura cu Tatăl, Cel care Îl explică sau Îl tâlmăcește pe Tatăl, unei lumi căzute. Prin urmare, El este drumul sau calea spre Tatăl. Fără El, înțelegerea noastră este limitată.

4. Citește Ioan 14:7-11. Cum a clarificat Isus ceea ce Filip înțelesese greșit?

Ioan 14:7-11

7. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.”

8. „Doamne”, I-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.”

9. Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: „Arată-ne pe Tatăl”?”

10. Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.

11. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.

Filip a cerut să Îl vadă pe Tatăl, lucru pe care nicio ființă păcătoasă nu îl poate face și să trăiască după aceea (compară cu Exodul 33:17 – 34:9; Ioan 1:18). Isus muștră lipsa de înțelegere și scoate în evidență că

cine L-a văzut pe El, pe Isus, L-a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9). În consecință, este clar că Isus este calea spre Dumnezeu. Fără El, parcursul este întunecat și nesigur. El este lumina care luminează drumul spre Dumnezeu.

Isus alătură trei termeni: *calea*, *adevărul* și *viața*. Termenul *cale* este folosit numai în Ioan 1:23, cu privire la drumul pregătit de Ioan Botezătorul pentru Isus, și aici, în Ioan 14:6. Dar *adevărul* și *viața* sunt teme majore în Evanghelia după Ioan. Studiul nostru de miercuri și de joi va evidenția acest concept de *adevăr*, un subiect esențial, mai ales într-o lume în care însăși ideea de adevăr este pusă la îndoială.

De ce este atât de liniștitor să știm că Isus este cea mai bună revelație de pe acest pământ cu privire la cum este Dumnezeu Tatăl?

Miercuri, 4 decembrie

„Eu sunt [...] Adevărul”

5. Citește Ioan 1:14,17; 8:32; 14:6 și 15:26. Cum leagă Ioan direct de Isus conceptul de adevăr?

Ioan 1:14,17

14. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl. –

17. căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.

Ioan 8:32

32. veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”

Ioan 14:6

6. Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.

Ioan 15:26

26. Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.

În repetate rânduri în Evanghelia după Ioan, adevărul este legat de Isus, de Tatăl Lui și de Duhul Sfânt. Adevărul este legat de Isus, de Cuvânt (*logos*) și de lumină – în contrast cu întunericul (Ioan 1:1-14; 3:19-21). Și, tot la fel, minciuna este legată de diavol și de păcat (Ioan 8:44-46). Drept urmare, la Ioan adevărul nu este o simplă chestiune de

fapte și de cifre. Le include, dar, mai mult decât atât, ideea de adevăr conține un aspect moral al credincioșiei față de Dumnezeu și voia Sa. „Mulți strigă după Dumnezeu cel viu, tânjind după prezența divină. Teoriile filozofice sau eseurile literare, oricât de strălucite ar fi, nu pot împlini nevoile inimii. Disertațiile și creațiile oamenilor nu au nicio valoare. Cuvântul lui Dumnezeu să le fie adresat oamenilor! Aceia care au auzit doar tradiții, teorii și concepte omenești să audă glasul Aceluia al cărui cuvânt poate renaște ființa umană pentru viața veșnică” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 40).

Gândește-te ce înseamnă ca Isus să fie Adevărul! Isus este *logosul*, Cuvântul care a fost cu Dumnezeu de la început și care a fost Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1:1-4). Una cu Tatăl din veșnicie în veșnicie, Isus are trăsăturile Tatălui și este astfel și „Eu sunt”. Nu este supusul niciunei ființe și niciunui lucru. Nimic din ce există, inclusiv cunoașterea, nu există separat de El. Și tot ceea ce există, tot ce a fost creat, a fost creat numai de către Isus și există de asemenea numai prin El. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni 1:16,17).

Isus nu este doar întruchiparea adevărului. El *este* Adevărul. Adevărul nu este un concept, o idee, un construct. Este o Persoană. Adevărul – Isus Hristos – poate fi comparat cu soarele care luminează lumea (Ioan 8:12). Prin Isus, Adevărul, putem interpreta în mod corect lumea din jurul nostru.

Joi, 5 decembrie

Scripturile și adevărul

În întreaga Evanghelie, Scriptura joacă un rol important în procesul prin care aflăm despre Cel care este Calea, Adevărul și Viața. În întreaga Biblie, Vechiul și Noul Testament, Scripturile joacă un rol esențial în dezvăluirea adevărului. Lucrul acesta este în special adevărat când aflăm cine este Isus și ce a venit să facă.

6. Citește Ioan 5:38-40. Ce spune Isus aici despre Scripturi?

Ioan 5:38-40

38. și Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El.

39. Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.

40. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!

Isus și ucenicii Săi au făcut trimitere la Scripturi în repetate rânduri pentru a confirma că El este Mesia. Domnul Hristos a spus: „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar, dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5:46-47).

7. Citește Luca 24:27. De ce este important că Isus a făcut mai întâi trimitere la Scripturi pentru a transmite importanța lucrării Sale?

Luca 24:27

27. Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

Într-un alt loc, citând din cartea Exodul, Hristos a spus: „N-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu [...]?” (Matei 22:31). Zaharia a făcut trimitere la făgăduințele lui Dumnezeu pe care le „vestise [Dumnezeu] prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime” (Luca 1:70). În predica lui din ziua Cincizecimii, Petru a spus: „Trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David” (Faptele apostolilor 1:16).

Biblia nu este un manual de științe. Nu explică cum se poate diviza un atom sau cum se face o operație pe creier. Dar face ceva și mai important. Oferă contextul în care universul nostru are sens. Este cheia care deschide ușa, lumina care ne permite să vedem. Fără ea am fi în întuneric cu privire la existența lui Dumnezeu, la rolul Lui în univers, la originea noastră, la semnificația vieții și la viitor.

Care sunt adevărurile din Biblie pe care știința, chiar și în teorie, nu ni le poate transmite niciodată?

Vineri, 6 decembrie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 51

Când a spus: „Eu sunt Lumina lumii” Isus Se „afla în curtea templului, unde aveau loc slujbele din cadrul Sărbătorii Corturilor. În mijlocul acestei curți se ridicau doi stâlpi înalți, cu candelabre mari. După jertfa de seară erau aprinse toate lămpile, care luminau Ierusalimul. Ceremonia aceasta era în amintirea stâlpului de lumină

care îl călăuzise pe Israel în deșert și mai era privită ca vestind venirea lui Mesia. Seara, când se aprindeau lămpile, curtea era plină de voie bună. [...]

Prin iluminarea Ierusalimului, poporul își exprima speranța în venirea lui Mesia, care avea să-Și reverse lumina asupra lui Israel. Dar pentru Isus scena avea un înțeles mai profund. După cum lămpile strălucitoare ale templului luminau totul în jurul lor, așa și Hristos, Sursa luminii spirituale, luminează în întunericul lumii. Cu toate acestea, simbolul nu era perfect. Luminătorul mare pe care mâna Sa îl așezase pe cer era o reprezentare mai corectă a slavei misiunii Sale.

Era dimineață. Soarele tocmai răsărise deasupra Muntelui Măslinilor, razele lui dădeau o strălucire orbitoare palatelor de marmură și luminau aurul zidurilor templului, când Isus, arătând către acest tablou, a zis: «Eu sunt Lumina lumii» (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 463, 464).

Zilnic: Faptele apostolilor 28 – Romani 6; Calea către Hristos, capitolul 10

Ce spune apostolul despre întrebuințarea corpului împotriva firii?

Cum este adevăratul iudeu și adevărata tăiere împrejur?

Cum întărim noi legea?

Pentru ce să ne socotim morți și vii?

La ce trebuie să ne gândim când privim frumusețea atrăgătoare a naturii?